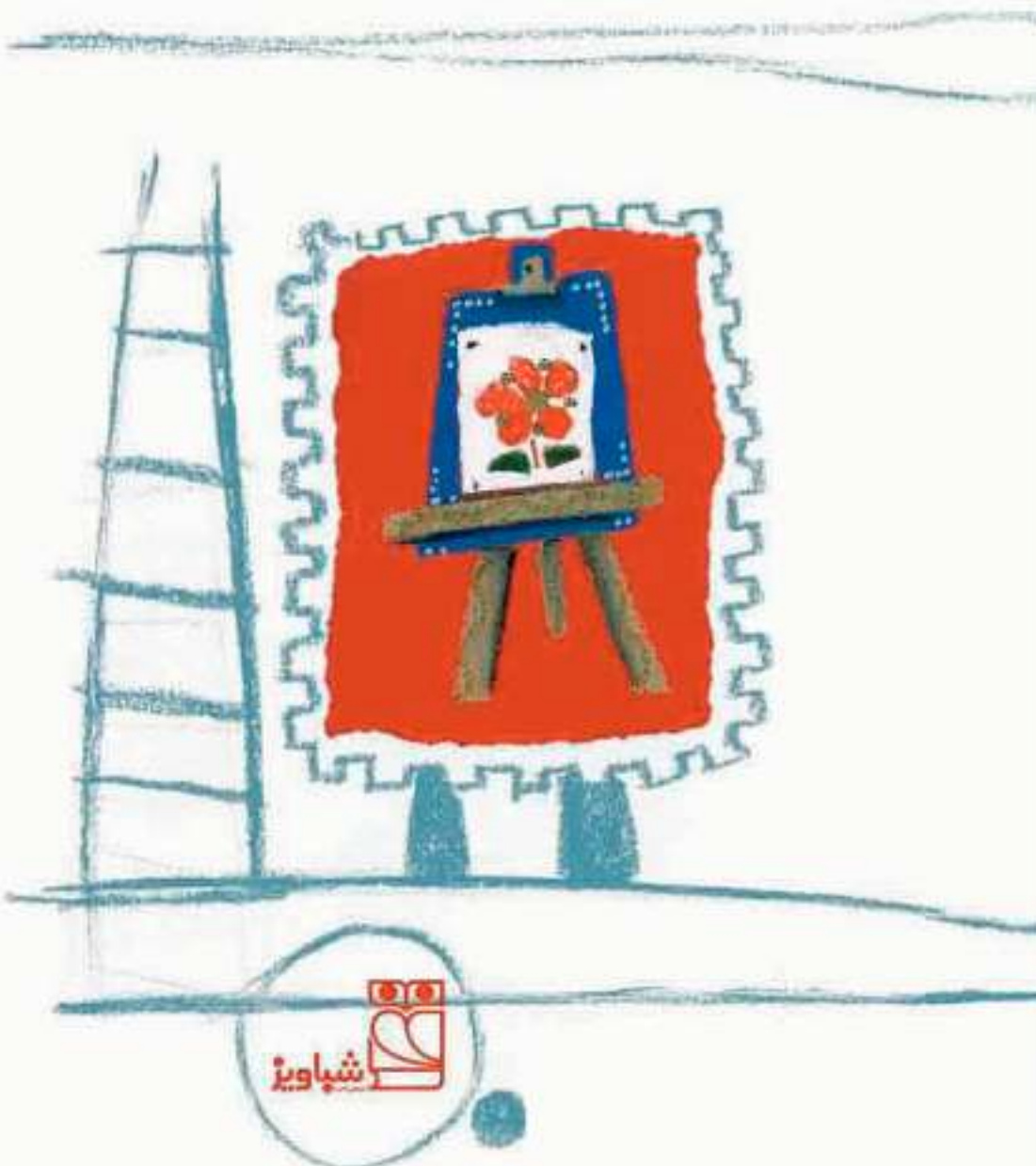


# הציור





כתב אקרוס קשדמפור  
איור נאסים אזדי



הילדה אספה את כל העפרונות  
הצבעוניים שלה.  
היא לא התכוונה לצייר סירה, לא ים ולא  
בית. גם לא פרחים, עצים או שמיים.  
היא רצתה לצייר אלוהים.



היא לא ראתה אלוהים  
אבל חשבה איך הוא  
נראה.  
היא חשבה על כל מה  
שידעה על אלוהים.  
סבתא נהגה לומר  
"אלוהים גדול. אלוהים  
גדול מאוד."  
אז הילדה לא יכלה  
להכניס את אלוהים  
למחברת ציורים הקטנה  
שלה.  
היא חיפשה את גיליון  
הנייר הגדול ביותר.





בעפרון אדום היא ציירה קו ארוך מעוקם.  
אחר כך הביטה עליו.  
אלוהים הוא טוב, אך הקו לא נראה כזה. הקו  
היה רוגז וחד.





היא לקחה עפרון ורוד וציירה  
כמה קווים ורודים ארוכים.  
הקווים האלה נראו נחמדים  
יותר אך לא נדיבים כמו  
אלוהים.  
סבתא נהגה ומר "לאלוהים אין  
התחלה ולא סוף.. הוא תמיד  
היה ולא ימות לעולם."  
ולקווים האלה הייתה התחלה  
וגם סוף.  
הילדה חשבה "אולי אי-אפשר  
בכלל לצייר אלוהים."  
אבל היא מאוד רצתה לצייר  
אותו.

היא ציירה עיגול בעפרון כחול שלה. הביטה על העיגול ואז ציירה עוד עיגולים.

העיגולים נראו לה כמו אלוהים כי לא הייתה להם התחלה ולא סוף. אבל אז נזכרה שסבתא אמרה "יש רק אלוהים אחד."

היא מחקה את העיגולים. על הניר נשאר רק עיגול אחד. עיגול בודד. הילדה חשבה שאלוהים הוא בודד כמו העיגול הבודד הזה. היא דאגה לאלוהים.

אלוהים היה גם נדיב. היא ציירה שתי זרועות גדולות לעיגול.

היא ציירה ורד אדום ביד אחת. היא ידעה שאלוהים יאהב את הורד כמו שהיא אוהבת.

סבתא אמרה "לאלוהים אין עיניים."  
היא בוודאי טעתה. איך יכול אלוהים  
בלי עיניים לראות את האנישם? והיא  
ציירה שתי עיניים גדולות וחומות, כדי  
שאלוהים יוכל לראות את כולם, גם את  
הקטנים מאוד. העיניים נעשו גדולות  
יותר מהעיגול.

הילדה לא ידעה האם אלוהים זקוק  
לרגליים. היא חשבה שהוא ירצה אולי  
לגשת קרוב לאנשים וציירה לאלוהים  
שתי רגליים בקווים רכים וארוכים.





היא ציירה זוג נעליים אדומות ליד העיגול  
הכחול. אולי אלוהים ירצה לנעול אותן.  
ואמרה אל הציור "אלוהים, אני מקווה שתשמור  
אותן לעצמך."

סבתא אמרה "אלוהים לא זקוק לנעליים או  
בגדים."  
הילדה חשבה שבלי בגדים לאלוהים לא יהיה  
נוח. אולי בגלל זה הוא מעולם לא ירד מהשמיים.  
אולי היה טוב יותר אם אלוהים לא ייתן לאנשים  
את כל שמגיע וישמור קצת לעצמו.



סבתא אמרה תמיד "אלוהים לא מדבר."  
איך אפשר לדעת מה חושב אלוהים אם הוא לא  
מדבר אף פעם? איך ניתן לדעת שהוא טוב?  
בקו קטן היא ציירה לאלוהים פה סגור. ואז  
אמרה לציור "תוכל לדבר אלי אם תרצה."



הילדה נבוכה. היא עוד לא ציירה אוזניים  
לאלוהים, איך הוא ישמע מה אומרים  
האנשים? לאלוהים בוודאי אוזניים  
גדולות, ועל הניר לא נשאר יותר מקום.  
מה עליה לעשות?  
היא נזכרה שסבתא אמרה "אלוהים  
שומע כל מה שאת חושבת."  
הילדה אמרה לעצמה "אלוהים סלח לי.  
ראה – אין יותר מקום על הניר."  
היא שמחה. אלוהים שמע אותה בוודאי.  
היא שמה את ידיה תחת הסנטר וחייכה.





"אז כך אתה נראה..?"

היא רצתה להראות מהר  
את הציור לסבתא. היא  
ידעה שגם סבתא מאוד  
רוצה לראות את אלוהים.

